

NEJLEPŠÍ AUTOR ŠPIONÁŽNÍCH
THRILLERŮ VŠECH DOB

Daniel Silva

Dům špionů

DŮM
ŠPIONŮ

DŮM
ŠPIONŮ

Daniel Silva

Český název: Dům špionů

Název anglického originálu: *House of Spies*

Autor: Daniel Silva

Překlad: Marek Drda

První vydání: Harper, *An Imprint of HarperCollinsPublishers*, 2017

Grafika obálky: Emotion Media, Poland

Odpovědný redaktor: Jiří Chodil

Jazyková korektura: Ivana Čejková

Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *LiamART*

© 2017 by Daniel Silva

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2017

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána na základě licence HarperCollinsPublishers, LLC,
New York, USA, 2017.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollinsPublishers, LLC, New York, USA. Název ani známku nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce: Getty Images. Všechna práva vyhrazena.

Foto autora: © 2016 by Marco Grob

Mapa: © 2017 by Springer Cartographics LLC

(Česká úprava: Jiří Chodil)

Vstupní grafický motiv: © *plainpicture/Johner/Magnus Ragnvid*

HarperCollins Polska sp. z o.o.

02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-2810-7 (pdf)

*Stephenu L. Carterovi za jeho přátelství a důvěru.
A jako vždy mé ženě Jamie a našim dětem Lily a Nicholasovi.*

Střežte se hněvu trpělivého muže.

JOHN DRYDEN, *Absalom a Achitophel*

PORTUGALSKO

ŠPANĚLSKO

ATLANTSKÝ
OCEÁN

Gibraltar

GIBRALTARSKÝ PRŮLIV

Tanger

STŘEDOZEMNÍ
MOŘE

El Jebha

Rabat • Meknès • Fás
Casablanca • Ifrane • Imouzzer

STŘEDNÍ ATLAS

MAROKO

Zaida

Marrakéš

Erfoud
Rissani
Khamliä

VELKÝ ATLAS

Agadir

ALŽÍRSKO

ZÁPADNÍ
SAHARA

MAURETÁNIE

MALI

100 km

100 mi.

PRVNÍ ČÁST

UVOLNĚNÁ NITKA

Na něco tak bezprecedentního a tak obtěžkaného institucionálním rizikem to bylo vše vyřízeno s minimálními námitkami. A také v tichosti. To bylo na celé věci pozoruhodné – to operační ticho, se kterým byla provedena. Ano, bylo tu to dramatické oznámení, živě přenášené celému národu, ono bombastické první zasedání kabinetu i ta rozmařilá party ve vile Ariho Shamrona na břehu jezera v Tiberiadě, kam se sjeli všichni jeho přátelé a pomocníci z jeho pozoruhodné minulosti – šéfové tajných služeb, politici, vatikánští kněží, londýnský obchodník s uměním i jistý nenapravitelný zloděj uměleckých děl z Paříže –, aby mu popřáli hodně štěstí. Ale jinak to proběhlo téměř bez jakéhokoli rozruchu. Jeden den seděl za velikým psacím stolem z kouřového skla v ředitelské kanceláři Uzi Navot, a nazítří už byl na jeho místě Gabriel. Navotův moderní psací stůl ovšem scházel, protože sklo nebylo v Gabrielově stylu.

Více mu vyhovovalo dřevo. Velmi staré dřevo. A samozřejmě obrazy. Rychle zjistil, že nedokáže trávit dvanáct hodin denně v místnosti bez obrazů. Pověsil si tu jeden dva nepodepsané vlastní a několik obrazů od matky, která svého času patřila k nejvýznamnějším izraelským umělcům. Pověsil si i veliké abstraktní plátno své první ženy, Ley, které namalovala, když spolu studovali na Becalelově akademii umění a designu v Jeruzalémě. V pozdější denní době by mohl případný návštěvník šéfovského patra zaslechnout jeho dveřmi prosakovat operu – ve zvláštní oblibě měl *Bohému*. Hudba mohla znamenat jedině. Gabriel Allon, princ ohně, anděl pomsty, vyvolený syn

Ariho Shamrona, konečně převzal své po právu získané místo šéfa izraelské tajné zpravodajské služby.

Ale jeho předchůdce neodešel daleko. Uzi Navot se ve skutečnosti přestěhoval jen na opačnou stranu haly, do kanceláře, která v původním uspořádání budovy sloužila jako Shamronovo opevněné doupě. Pod stejnou střechou jako jeho nástupce ještě žádný odcházející šéf nikdy nezůstal. Bylo to znesvěcení jedné z nejposvátnějších zásad Ústavu, která vyžadovala každých několik let výměnu košty a zorání pole. Pravda, bylo i několik bývalých šéfů, kteří se téhle hry ještě tak úplně nevzdali. Čas od času se na bulvár Krále Saula zatoulali, odvyprávěli pár válečných historek, rozdali pár rad, kterých si nikdo nevšímal, a většinou byli na obtíž. A pak tu byl samozřejmě Shamron, ten věčný, Shamron planoucí keř. Shamron vybudoval Ústav od základů a ke svému vlastnímu obrazu. Dal službě identitu i její vlastní jazyk a považoval za své božské právo plést se do jejich záležitostí, když usoudil, že je to vhodné. Byl to Shamron, kdo dal Navotovi odměnou místo šéfa, a byl to Shamron, kdo mu ho, když konečně nadešel čas, zase sebral.

Jenže Gabriel trval na tom, aby Navot zůstal, se všemi výhodami, kterým se ve své předchozí inkarnaci těšil. Dělili se o stejnou sekretářku, impozantní Orit, na bulváru Krále Saula známou coby Železná kopule – pro svoji schopnost sestřelit nevítané návštěvy –, a Navot si k užívání ponechal svůj služební vůz i kompletní sestavu bodyguardů, což vyvolalo trochu reptání v Knesetu, ale jinak to bylo většinou akceptováno jako věc k udržení míru nezbytná. Přesný Navotův titul byl dosti vágní, ale to bylo pro Ústav typické. Lež byla jejich řemeslem. Pravdu si říkali jen sami mezi sebou. Před všemi ostatními – před svými ženami, dětmi i spoluobčany, které přísahali chránit – se skrývali pod pláštěm klamu.

Když měli oba otevřené dveře, jak tomu obvykle bývalo, viděli Gabriel s Navotem přes vstupní halu na sebe. Každé ráno spolu mluvili zabezpečeným telefonem, obědvali spolu – někdy

v jídelně pro zaměstnance, někdy sami v Gabrielově kanceláři – a večer trávili pár klidných chvil za doprovodu Gabrielovy opery, kterou Navot i přes své kultivované rodinné dědictví nesnášel. Hudba mu nic neříkala a vizuální umění ho nudilo. Jinak se s Gabrielem ve všem naprosto shodli – tedy přinejmenším na věcech, které se týkaly Ústavu a bezpečnosti Izraele. Navot bojoval o přístup ke Gabrielovu sluchu, kdykoli chtěl – a také ho získal –, a trval na tom, že se bude účastnit všech důležitých porad služebně starších zaměstnanců. Obvykle vypadal jako sfinga připomínající mlčení, s mohutnýma rukama založenýma na zápasnické hrudi a s neproniknutelným výrazem ve tváři. Ale občas dokončil Gabrielovu větu, jako by dával všem v místnosti jasně najevo, že jsou takříkajíc jedna duše. Byli jako Jachín a Boáz, dva pilíře, které stály u vstupu Šalomounova chrámu, a každý, kdo by jen pomyslel na to, že je proti sobě poštve, by na to pořádně doplatil. Gabriel byl sice šéfem lidovým, ale pořád to byl šéf, a intriky by ve své svitě netoleroval.

Ne že by nějaké byly pravděpodobné, poněvadž ostatní důstojníci, z nichž se jemu podřízení vedoucí pracovníci skládali, byli všichni jedna ruka. Všechny si vytáhl z Baraku, elitního týmu, který provedl některé z nejlegendárnějších operací v historii této legendární služby. Celé roky působili v několika stísněných místnůstkách v podzemí, které byly kdysi využívány jako odkladiště pro starý nábytek a vybavení. Teď obsadili řadu kanceláří, která se táhla od Gabrielových dveří. Dokonce i Eli Lavon, jeden z nejvýznamnějších biblických archeologů v Izraeli, souhlasil, že se vzdá učitelského místa na Hebrejské univerzitě a vrátí se na plný úvazek do Ústavu. Lavon měl formálně na starost členy sledovacích týmů, vybírače kapes i ty, kdo se specializují na instalaci odposlechů a skrytých kamer. Ve skutečnosti ho ale Gabriel využíval, jak se mu hodilo. Lavon, nejlepší znalec umění fyzického sledování, který kdy z Ústavu vzešel, nahlížel Gabrielovi přes rameno již od dní operace *Boží hněv*. Jeho malá králíkárna s keramickými střepy a starověkými

mincemi a nástroji představovala místo, kam si Gabriel často chodíval pro pár minut klidu. Lavon toho nikdy moc nena-mluvil. Stejně jako Gabriel, i on odváděl nejlepší práci v šeru a neslyšně.

Několik starých mazáků pochybovalo, zda je od Gabrie-
la prozíravé přecpat vedení tolika svými věrnými pozůstalými vlastní skvělé minulosti. Žádný generální ředitel – tedy samo-
zřejmě kromě Shamrona – se ještě neujal vedení ústavu s vět-
šími zkušenostmi a s větší shovívavostí. Gabriel hrál tuto hru
déle než kdokoli jiný v oboru a cestou posbíral neobyčejný sou-
bor přátel a spojenců. Britský premiér mu vděčil za svou karié-
ru, papež za svůj život. A přesto Gabriel nepatřil k těm typům,
kteří si starý dluh bezostyšně vybírají. Skutečně mocný muž
o laskavost žádat nemusí, říkával Shamron.

Ale Gabriel měl i nepřátele. Nepřátele, kteří zničili jeho prv-
ní ženu a pokusili se zničit i tu druhou. Nepřátele v Moskvě
a Teheránu, kteří ho vnímali jako to jediné, co stojí v cestě je-
jich ambicím. Pro tuto chvíli se s nimi vypořádal, ale oni se
nepochybně vrátí. Stejně jako muž, se kterým svedl svou po-
slední bitvu. A právě tento muž okupoval nejvyšší místo sezna-
mu věcí, které se chystal nový generální ředitel udělat. Počítače
Ústavu muži přidělily náhodně vygenerované kódové označení.
Ale za číselnými kódy chráněnými dveřmi bulváru Krále Saula
se o něm Gabriel i nové vedení Ústavu zmiňovali pod grandí-
ózní přezdívkou, kterou si sám dal: Saladin... Mluvili o něm
s respektem a dokonce i s náznakem zlé předtuchy. Saladin po
nich šel. Byla to jen otázka času.

Mezi podobně smýšlejícími zpravodajskými službami ko-
lovala jistá fotografie. Pořídil ji agent CIA v paraguayském
městě Ciudad del Este, které leží v nechvalně proslulé oblasti
Triple Frontera neboli Trojí hranice v jižní Americe. Zachy-
covala velkého a solidně stavěného muže arabského vzezření,

jak popíjí ve venkovní kavárně kávu v doprovodu jistého libanonského obchodníka podezíraného z navázání kontaktů na globální džihádistské hnutí. Úhel záběru způsobil, že se tu software k rozpoznání obličejových rysů míjel účinkem. Jenže Gabriel, kterému se dostalo požehnání těch nejlepších očí v oboru, byl přesvědčen, že ten muž je Saladin. Se Saladinem se setkal osobně, v hale hotelu Four Seasons ve Washingtonu, D.C. – dva dny před nejhorším teroristickým útokem na americké domácí půdě od jedenáctého září. Gabriel věděl, jak Saladin vypadá, jak je cítit, jak se změní atmosféra, když vstupuje do místnosti nebo ji opouští. A věděl, jak Saladin chodí. Podobně jako jeho jmenovec výrazně kulhal následkem zranění šrapnelem, které mu bylo primitivně ošetřeno v jednom domě s mnoha místnostmi a dvory poblíž Mosulu v severním Iráku. To kulhání teď bylo jeho vizitkou. Fyzickou podobu člověka lze změnit mnoha způsoby. Vlasy se dají ostříhat či nabarvit, tvář může proměnit plastická operace. Ale kulhání jako to Saladinovo je navždy.

Jak se mu podařilo ze Států uniknout, bylo námětem intenzivní debaty a veškeré pozdější snahy ho vypátrat selhaly. Zprávy ho střídavě umísťovaly do Asunciónu, Santiaga a Buenos Aires. Existovala dokonce i fáma, že našel útočiště v San Carlos de Bariloche, argentinském lyžařském středisku, které tak milovali nacističtí váleční zločinci na útěku. Gabriel tu představu bez dalšího přemýšlení zavrhl. Názorem, že se Saladin skrývá kdesi všem na očích, se však přesto byl ochoten zabývat. Ať už byl ale Saladin kdekoli, plánoval svůj další tah. Tím si byl Gabriel jistý.

Nedávný útok na Washington svými zničenými budovami, památkami a katastrofálním počtem mrtvých Saladinovi zajistil postavení nové hvězdy islamistického teroru. Ale jaký bude jeho další krok? Americký prezident v jednom z posledních rozhovorů před odchodem z úřadu prohlásil, že Saladin není další operace ve velkém měřítku schopen a že vojenská reakce

Spojených států zanechala jeho kdysi hrůzu nahánějící síť v troskách. Saladin odpověděl tím, že jednomu sebevražednému atentátníkovi nařídil, aby se odpálil před velvyslanectvím USA v Káhiře. Čajíček, kontroval Bílý dům. Omezený počet obětí, mezi mrtvými žádní Američané. Zoufalý čin člověka na útěku.

Možná, ale docházelo i k dalším útokům. V Turecku Saladin zasahoval prakticky po libosti – svatby, autobusy, rušné letiště v Istanbulu – a jeho přívrženci v západní Evropě – ti, kdož jeho jméno vyslovovali s bezmála náboženským zápallem – provedli coby vlci samotáři sérii útoků, která zanechala stopu mrtvých ve Francii, Belgii i Německu. Jenže se blížilo něco velkého, něco koordinovaného, hrůza tak velkolepá, aby pohromě, kterou Saladin na Washington uvrhl, konkurovala.

Ale kde? Další útok na Ameriku vypadal nepravděpodobně. Experti tvrdili, že blesk přece do stejného místa dvakrát jistě neudeří.

Město, které si Saladin pro svou děkovačku zvolil, nakonec nikoho nepřekvapilo, zvláště ne ty, kteří si bojem s teroristy vydělávali na živobytí. Saladin totiž navzdory své zálibě v tajnostech miloval jeviště. A kde je najít snáze než v londýnském West Endu?

Třeba je to pravda, uvažoval Julian Isherwood, zatímco sledoval, jak se z černé oblohy řinou proudy větrem unášeného deště. Třeba je planeta nakonec přece jen poškozená. Hurikán v Londýně, a ještě k tomu v půlce února. Vysoký Isherwood poněkud nejistých způsobů nebyl na takové podmínky přirozeně stavěný. V současnosti se ukrýval ve vchodu restaurace Wilton's na Jermyn Street, podniku, který dobře znal. Vyhrnul si rukáv nepromokavého pláště a zamračeně pohlédl na hodinky. Bylo 7.40 a měl zpoždění. Pokusil se najít na ulici taxi. Žádné nebylo v dohledu.

Z baru v restauraci sem dolehla trocha lhostejného smíchu, následovaná dunivým barytonem, který nepatřil nikomu jinému než obtloustlému Oliverovi Dimplebymu. Restaurace Wilton's teď sloužila coby hlavní osvěžovna jedné partičky obchodníků se starými mistry, kteří v úzkých uličkách čtvrtě St. James's provozovali své obchody. Jejich oblíbeným místem bývala restaurace s ústřicovým barem Green's v Duke Street, ale ta musela zavřít kvůli neshodám se společností spravující ohromné portfolio královských nemovitostí v Londýně. Pro změny, které se prohnaly čtvrtí a londýnským uměleckým světem jakožto celkem, to bylo příznačné. Staří mistři vyšli hodně z módy. Dnešní sběratele, ty instantní globální miliardáře, kteří vydělali jmění na sociálních médiích a aplikacích pro iPhone, zajímala jen díla moderní. Za zenitem se ocitli dokonce i impresionisté. Isherwood od Nového roku prodal jenom dva obrazy. Obě to byla díla průměrné tržní hodnoty, takové a takové školy,

takového a takového stylu. Oliver Dimbleby už šest měsíců neprodal nic. Stejně jako Roddy Hutchinson, který byl všeobecně považován za nejbezohlednějšího obchodníka s uměním v celém Londýně. Každý večer se však ve Wilton's choulili k sobě u baru a vzájemně se ujišťovali, že se ta bouře brzy přežene. Julian Isherwood se obával, že to dopadne jinak – a jeho obavy nebyly nikdy větší než v tuto chvíli.

Obtížné časy už zažil. Jeho anglická slupka, bezvýhradně anglický šatník a kovaně anglické příjmení zakrývaly fakt, že Angličan vůbec není – tedy alespoň ne technicky. Ano, občanstvím a pasem byl Brit, ale narozením Němec, výchovou Francouz a náboženstvím žid. Jenom hrstka důvěryhodných přátel věděla, že Isherwood do Londýna přiklopýtal v roce 1942 coby dětský uprchlík, kterého dva baskičtí pastýři přenesli přes zasněžené Pyreneje. A že jeho otce, proslulého pařížského obchodníka s uměním Samuela Isakowitze, zavraždili i s Isherwoodovou matkou v nacistickém vyhlazovacím táboře Sobibor. Ačkoli si Isherwood tajemství své minulosti žárlivě střežil, dolehl příběh o jeho dramatickém útěku z nacisty okupované Evropy až k uším tajné izraelské zpravodajské služby. A v polovině sedmdesátých let dvacátého století, během vlny útoků palestinských teroristů na izraelské cíle v Evropě, ho naverbovali jako *sajana*, pomáhajícího dobrovolníka. Isherwood měl jen jediný úkol – asistovat při vytváření a udržování operačního krytí jistého restaurátora obrazů a zabijáka jménem Gabriel Allon. Poslední dobou se jejich kariéry ubíraly zcela rozdílným směrem. Gabriel byl nyní šéfem izraelského zpravodajství a jedním z nejmocnějších špiónů na světě. A Isherwood? Ten stál ve dveřích restaurace Wilton's na Jermyn Street, bičován západním větrem, a trochu opilý čekal na taxi, které nikdy nepřijede.

Znovu se podíval na hodinky. Teď bylo 19.43. Protože žádný deštník nevladl, přidržel si nad hlavou svou starou koženou aktovku a brodil se k Piccadilly, kde se poté, co si pět umáčených minut počkal, vděčně složil na zadní sedadlo taxíku.

Adresu udal řidiči jen přibližnou – na to, aby mu sdělil název skutečného cíle své cesty, se příliš styděl – a úzkostlivě sledoval čas, zatímco se taxi šinulo směrem na Piccadilly Circus. Potom odbočilo na Shaftesbury Avenue a úderem osmé dorazilo na Charing Cross Road. Isherwood měl teď se svou rezervací oficiálně zpoždění.

Předpokládal, že by měl zavolat a oznámit, že se opozdí, jenže bylo docela dobře možné, že dotyčný podnik by jeho stůl dal někomu jinému. A už jen získat rezervaci ho stálo měsíc doprošování a uplácení, takže ho teď nehodlal nějakým panikařským telefonátem riskovat. Navíc, tam už Fiona při troše štěstí bude. To byla jedna z věcí, které na ní měl nejraději: byla přesná. A také se mu líbily její plavé vlasy, modré oči, dlouhé nohy a věk, který činil šestatřicet let. Vlastně ho teď nenapadalo nic, co by se mu na Fioně Gardnerové nelíbilo, což byl důvod, proč utratil tolik cenného času a úsilí k zajištění rezervace v restauraci, kam by normálně nikdy ani nev kročil.

Než taxi Isherwooda konečně vyložilo před divadlem St. Martin's Theatre, trvalým domovem *Pasti na myši* od Agathy Christie, uteklo dalších pět minut. Rychle přešel West Street ke vchodu slavné restaurace The Ivy, pravému cíli své cesty. Vrchní číšník mu sdělil, že slečna Gardnerová ještě nedorazila a stůl je nějakým zázrakem stále dostupný. Isherwood odevzdal svůj plášť do deště šatnáře a byl uveden k čalouněné lavici s výhledem do Litchfield Street.

Když osaměl, nesouhlasně se zahleděl na svůj obraz v okně. S oblekem od krejčího ze známé ulice Savile Row, karmínovou vázankou a bohatými šedými kadeřemi působil poměrně elegantně, i když snad trochu podezřele – sám svůj vzhled popisoval jakožto vznešenou zhýralost. Nedalo se ovšem popřít, že dosáhl věku, o kterém developeři mluví jako o „podzimu života“. *Ne, pomyslel si zasmušile, jsem prostě starý. Příliš starý na honění se za někým, jako je Fiona Gardnerová. Kolik takových už bylo? Studentky umění, nezkušené kurátorky, recepční, krásné mladé*

dívky, které přijímaly telefonické nabídky v aukčních domech Christie's a Sotheby's. Isherwood nebyl žádný lovec – všechny je miloval. Věřil v lásku stejně, jako věřil v umění. V lásku na první pohled. V lásku až navěky. V lásku, dokud nás smrt nerozdělí. Problém spočíval v tom, že ji vlastně nikdy nenašel.

Zčistajasna si vzpomněl na jedno nedávné odpoledne v Benátkách, na rohový stůl v Harry's baru, na bellini, na Gabriela... Gabriel Isherwoodovi řekl, že ještě není pozdě, že má pořád čas se oženit a mít jedno dvě děti. Zpustlá tvář ve skle tvrdila něco jiného. *Mně už datum spotřeby dávno vypršelo*, pomyslel si. *Umřu sám, bez dětí, a za ženu budu mít jen svoji galerii.*

Znovu zkontroloval čas. Čtvrt na devět. Teď měla zpoždění Fiona. To se jí nepodobalo. Vylovil z kapsy obleku mobil a zjistil, že obdržel textovou zprávu: PROMIN, JULIANE, ALE BOHUZEL TO NE... Přestal číst. Nejspíš je to tak nejlepší. Ušetří si tím zlomené srdce. A co je důležitější, zabrání mu to, aby ze sebe znovu udělal pitomce.

Vrátil mobil do kapsy a zvažoval své možnosti. Mohl zůstat a povečeřet sám, nebo odejít. Rozhodl se pro to druhé – v Ivy člověk sám nevečeří. Zvedl se, vyzvedl si plášť a s mumlavou omluvou hlavnímu číšníkovi vyšel rychle na ulici, právě když před St. Martin's Theatre zabrzdil bílý Ford Transit. Řidič okamžitě vystoupil, oblečen do objemného tříčtvrtečního námořnického kabátu z vlny, a v rukou držel cosi jako pušku. *To ale není jen tak nějaká puška*, pomyslel si Isherwood, *to je vojenská zbraň*. Z nákladového prostoru vzadu se teď drápali další čtyři muži, všichni v těžkých kabátech a se stejným typem vojenské útočné pušky v rukách. Isherwood dokázal stěží uvěřit vlastním očím. Vypadalo to jako scéna z nějakého filmu. Filmu, který už viděl – v Paříži a ve Washingtonu.

Pětice mužů vyrazila v sevřené bojové formaci klidně ke dveřím divadla. Isherwood uslyšel štípání dřeva, následované výstřely. A potom, o pár vteřin později, se ozvaly první výkřiky, tlumené, vzdálené. Byly to výkřiky z jeho zlých snů. Opět si

vzpomněl na Gabriela a uvažoval, co by asi v podobné situaci udělal on. Gabriel by se do divadla bezhlavě vrhl a zachránil co možná nejvíce životů. Jenže Isherwood neměl jeho schopnosti ani odvahu. Nebyl žádný hrdina. Ve skutečnosti byl pravý opak.

Příšerný křik zesílil. Isherwood vylovil z kapsy mobil, vytočil 999 a ohlásil, že divadlo St. Martin's Theatre je terčem teroristického útoku. Pak se prudce otočil a zadíval se na nepřehlédnutelnou restauraci, z níž právě vyšel. Zdálo se, že její zazobaní zákazníci o krveprolití, k němuž dochází jen o pár kroků dál, nemají tušení. Ti teroristé se s jedním masakrem určitě nespokojí, napadlo Isherwooda. Věhlasná Ivy bude jejich další zastávkou.

Isherwood zvažoval své možnosti. Opět měl dvě. Mohl utéci, nebo se mohl pokusit zachránit co možná nejvíce životů. Bylo to nejsnazší rozhodování jeho života. Když klopýtal přes ulici, zaslechl směrem od Charing Cross Road explozi. A potom další. A pak třetí. *Nejsem žádný hrdina*, pomyslel si, když se hnal dveřmi Ivy a mával rukama jako šílenec, *ale můžu se tak chovat, i kdyby to bylo jen na chvíli. Třeba měl Gabriel pravdu. Třeba pro mě ještě není vůbec pozdě.*

Bylo jich dvanáct, etnickým původem Arabů a Afričanů, podle pasu Evropanů. Všichni strávili nějaký čas v chalífátu ISIS – včetně jistého, nyní již zničeného, výcvikového tábora poblíž starověkého syrského města Palmýra – a všichni se vrátili do západní Evropy neodhalení. Později se zjistí, že rozkazy dostali prostřednictvím Telegramu, zdarma přístupné, na cloudu založené instant messaging službě, využívající šifrování na principu konec–konec. Dostali jenom adresu, datum a čas, kdy a kde se mají objevit. Že podobné instrukce obdrželi i další, nevěděli – netušili, že jsou součástí většího plánu. Ve skutečnosti netušili, že jsou součástí vůbec nějakého plánu.

Do Spojeného království se trousili jeden po druhém, vlakem nebo na trajektu. Dva tři z nich museli na hranici podstoupit malý výslech, zbytek přivítali s otevřenou náručí. Čtyři zamířili do města Luton, čtyři do Harlow a čtyři do Gravesendu. Na každé z adres je očekával v Británii usazený agent sítě. A také jejich zbraně – sebevražedné vesty a útočné pušky. Každá vesta obsahovala kilogram TATP, velmi nestabilní krystalické výbušniny, vyrobené z odlakovače na nehty a peroxidu vodíku. Útočné pušky byly Kalašnikovy AK-47 běloruské výroby.

Oni v Británii usazení agenti útočné buňky v krátkosti seznámili s jejich cíli a s cíli mise. Nejsou žádní sebevražední atentáčníci, ale sebevražední válečníci. Útočnými puškami měli pobít co možná nejvíce nevěřících a vesty s výbušninami odpálit jen v případě, že je policie zažene do kouta. Cílem operace nebylo zničení budov či význačných prvků, ale krveprolití. Neměli

činit žádný rozdíl mezi mužem a ženou, dospělým a dítětem. Neměli projevit slitování.

Pozdě odpoledne členové tří buněk v Lutonu, Harlow a Gravesendu naposledy společně pojedli. Potom rituálně přichystali své tělo na smrt. V sedm večer pak konečně nastoupili do tří identických bílých dodávek Ford Transit. Řízení se ujali v Británii usazení agenti, sebevraždění válečníci seděli vzadu se svými vestami a zbraněmi. Žádná z buněk nevěděla o existenci těch ostatních, ale všechny směřovaly k londýnskému West Endu a podle plánu měly udeřit ve stejný čas. Hodinky byly Saladinovou obchodní značkou. Saladin věděl, že v teroru – stejně jako v životě – všechno záleží na načasování.

Ctihodné divadlo Garrick Theatre zažilo světové války, válku studenou i abdikaci krále. Ale ještě nikdy se nestalo svědkem ničeho, co by se podobalo tomu, co se přihodilo onoho večera dvacet minut po osmé, kdy do divadla vtrhla pětice teroristů ISIS a začala střílet do lidí. Během prvních třiceti vteřin útoku jich zahynula více než stovka a dalších sto jich mělo zemřít v těch strašlivých pěti minutách, které následovaly, když se teroristé po divadle metodicky přesouvali, řadu za řadou, sedadlo za sedadlem. Nějakým dvěma stovkám šťastlivců se podařilo uniknout bočními a zadním východem, společně s celým hereckým obsazením a jevištními techniky. Mnozí z nich už v divadle nikdy znovu pracovat nebudou.

Z Garricku se teroristé vynořili sedm minut poté, co do něj vstoupili. Venku narazili na dva neozbrojené příslušníky Metropolitní policie. Když oba zabili, zamířili do Irving Street a vraždami si razili cestu z jedné restaurace do druhé, až se jim do ní na okraji Leicester Square konečně postavili dva ozbrojení policisté z Metropolitní. Oba měli jen pistole Glock 17 ráže devět milimetrů. Přesto dokázali zabít dva z teroristů dříve, než stačili své sebevražedné vesty odpálit. Dva z přeživších teroristů bomby odpálili ve vstupní hale jeskyni připomínajícího kina Odeon, ten třetí ji nechal vybuchnout v rušné italské

restauraci. Celkem měly zahynout jen při této části útoku téměř čtyři stovky lidí, což z něj mělo učinit nejvražednější útok v britské historii – dokonce ještě horší než bombový atentát na let 103 společnosti Pan Am nad skotským Lockerbie v roce 1988.

Jenže tahle pětičlenná buňka bohužel nejednala sama. Druhá buňka – buňka lutonská, jak se stane známou – zaútočila na divadlo Prince Edward Theatre, rovněž přesně dvacet minut po osmé, během představení *Miss Saigon*. Prince Edward byl mnohem větší než Garrick – šestnáct set míst namísto šesti set padesáti šesti, takže počet mrtvých v něm byl o hodně vyšší. Všech pět teroristů navíc své vesty s výbušninami odpálilo v barech a restauracích lemujících Old Compton Street. Během pouhých šesti minut bylo ztraceno přes pět set životů.

Třetím cílem bylo St. Martin's: pět teroristů, přesně dvacet minut po osmé. Tentokrát však zasáhl tým speciálně vyzbrojených policistů. Později se ukáže, že útok oznámil jen pár vteřin poté, co teroristé vstoupili do divadla, jeden kolemjdoucí – muž, který byl identifikován jako jistý přední londýnský obchodník s uměním. Ten samý londýnský obchodník pak pomohl evakuovat jídelnu restaurace Ivy. V důsledku toho při této části útoku zemřelo jen čtyřiaosmdesát osob. V jakýkoli jiný večer, v jakémkoli jiném městě by to bylo nepředstavitelné číslo. Teď to byl důvod k vyjádření vděčnosti. Saladin zasáhl terorem samotné srdce Londýna. A Londýn už nikdy nebude stejný.

Do rána byl rozsah pohromy jasně patrný. Většina mrtvých stále ještě ležela tam, kde padla – skutečně, mnozí seděli v divadle na svých původních místech. Komisař Metropolitní policie prohlásil celý West End za aktivní místo činu a jak Londýňany, tak turisty naléhavě žádal, aby se oblasti vyhýbali. Coby bezpečnostní opatření přerušilo metro veškerý provoz, podniky a veřejné instituce zůstaly celý den zavřené. Londýnská burza otevřela včas, ale obchodování bylo pozastaveno, neboť ceny akcií začaly prudce klesat. Ekonomické ztráty byly podobně jako ztráty na životech katastrofální.

Ministerský předseda Jonathan Lancaster počkal z bezpečnostních důvodů s obhlídkou té zkázy až do poledne. Se svou ženou Dianou po boku se pak pěšky vydal od Garricku k Prince Edwardovi a nakonec k St. Martin's. Před improvizovaným velitelským stanovištěm Metropolitní policie¹ na Leicester Square poté v krátkosti oslovil média. Bledý a viditelně otřesený slíbil, že pachatelé budou postavení před soud. „Nepřítel je odhodlaný,“ prohlásil, „ale to my také.“

Nepřítel však zůstal podivně tichý. Ano, na obvyklých extremistických webech sice několik oslavných příspěvků bylo, ale žádný z nich neposvětilo hlavní velení ISIS. V pět odpoledne londýnského času se na jednom z mnoha twitterových účtů skupiny objevilo formální přihlášení k zodpovědnosti, doplněné fotografiemi patnácti operativců, kteří útok provedli. Několik analytiků, kteří se terorismem zabývali, vyjádřilo překvapení nad skutečností, že se prohlášení o někom jménem Saladin vůbec nezmiňovalo. Ti chytřejší se nedivili. Saladin je mistr, říkali. A jako spousta mistrů, i on raději nechával své dílo bez podpisu.

Pokud první den charakterizovaly solidarita a zármutek, ten druhý pak rozpory a vzájemné obviňování. V Dolní sněmovně se několik členů opoziční strany obulo do premiéra a šéfů jeho zpravodajství za to, že se jim nepodařilo plán odhalit a zmařit. Převážně se ptali, jak je možné, že si teroristé dokázali opatřit vojenské útočné pušky v zemi s těmi nejdrakoničtějšími držením zbraní omezujícími zákony na světě. Šéf protiteroristického oddělení Metropolitní policie vydal prohlášení, v němž svůj postup hájil, a Amanda Wallaceová, ředitelka MI5, zrovna tak. Ale Graham Seymour, šéf tajné zpravodajské služby, jinak

¹ Anglicky *Metropolitan Police Service*. Policejní síly působící na území Velkého Londýna. Mají mimo jiné za úkol boj proti terorismu, a to v celé zemi, tedy ne jenom v Londýně, a přímou ochranu členů královské rodiny. Poznámka redaktora.

známé coby MI6, se rozhodl mlčet. Existenci MI6 britská vláda donedávna dokonce ani nepřiznávala a žádného ministra při smyslech by nikdy nenapadlo zmínit na veřejnosti jméno jejího šéfa. Seymour dával přednost starým způsobům před těmi novými. Špionem byl jak svou přirozeností, tak výchovou. A špion nikdy nemluví svým jménem, když postačí jízlivá poznámka před spřáteleným reportérem.

Odpovědnost za ochranu britské domácí půdy před teroristickým útokem padala primárně na MI5, Metropolitní policii a Společné centrum pro analýzu terorismu. Tajná zpravodajská služba ovšem stále hrála důležitou úlohu při zachycování tajných plánů v zahraničí dřív, než dorazí ke zranitelnému pobřeží Británie. Graham Seymour premiéra opakovaně upozorňoval, že útok na Spojené království je na spadnutí, ale získat spolehlivé informace, na jejichž podkladě lze jednat a které jsou k prevenci takového útoku nezbytné, se jeho špionům nepodařilo. Proto také útok na Londýn i s jeho strašlivými ztrátami na životech nevinných považoval za největší selhání ve své dlouhé vynikající kariéře.

V době útoku byl Seymour ve své velkolepé kanceláři na vrcholku Vauxhall Cross – záblesky výbuchů viděl z okna – a v oněch temných dnech, které následovaly, ji opouštěl jen zřídka. Jeho nejbližší pobočníci ho prosili, aby se trochu prospal, a mezi sebou vyjadřovali obavy nad jeho nezvykle unaveným vzezřením. Seymour jim stroze poradil, že by bylo lépe, kdyby čas trávili hledáním životně důležitých informací, které by dalšímu útoku předešly. To, co potřeboval, byla uvolněná nitka – nějaký člen Saladinovy sítě, kterého by mohl zmanipulovat tak, aby plnil jeho příkazy. Nikoho vysoko postaveného – ti jsou příliš loajální. Člověk, kterého Graham Seymour hledal, byl malá ryba, poslíček, chlapík, co nosí ostatním kufry. Bylo možné, že ten člověk ani netuší, že je členem teroristické organizace. A bylo dokonce možné, že nikdy neslyšel jméno Saladin.

Policisté – tajní i ti ostatní – mají v krizových dobách určité výhody. Provádějí štáry, zatýkají, pořádají tiskové konference,

aby veřejnost ujistili, že dělají vše, co je v jejich silách, aby jí zajistili bezpečí. Naproti tomu špioni žádné takové východisko nemají. Už ze své definice se pachtí v tajnosti, v zadních uličkách, hotelových pokojích, bezpečných domech a na všech těch bohem zapomenutých místech, kde lze agenty přesvědčit nebo donutit, aby nějaké životně důležité informace předali cizí mocnosti. Na začátku své kariéry Graham Seymour podobnou práci dělával. Teď už mohl jen z pozlacené klece svojí kanceláře monitorovat práci ostatních. Jeho nejhorší obavou bylo, že tu uvolněnou nitku najde nějaká jiná služba a on bude opět odsunut do podpůrné role. Sama do Saladinovy sítě MI6 proniknout nemohla – bude potřebovat pomoc přátel v západní Evropě, na Blízkém východě i za velkou louží v Americe. Jenže pokud by MI6 dokázala vyštourat tu správnou informaci ve správnou chvíli, byl by Graham Seymour mezi sobě rovnými první. Což bylo v současném světě to nejlepší, v co mohl šéf tajné služby doufat.

A zůstával v kanceláři, den za dnem, noc za nocí, a s nemalou závistí sledoval, jak Metropolitní a MI5 válcují pozůstatky Saladinovy sítě v Británii. Snahy MI6 však nic významného nepřinesly. Skutečně, Seymour se toho od svých přátel v Langley a Tel Avivu dozvěděl více než od svých vlastních lidí. Na den přesně týden po útoku se konečně rozhodl, že mu noc doma prospěje. Počítačové záznamy ukážou, že shodou okolností vyjela jeho limuzína značky Jaguar z podzemního parkoviště přesně dvacet minut po osmé večer. Ale když Seymour mířil přes Temži domů do Belgravie, jeho bezpečný telefon tiše zapředl. Seymour číslo poznal, stejně jako ženský hlas, který k němu po lince za okamžik dolehl. „*Doufám, že jsem tě nezastihla v nevhodnou dobu,*“ řekla Amanda Wallaceová, „*ale mám něco, co by tě mohlo zajímat. Co kdyby ses u mě zastavil na skleničku? Zvu tě.*“

Thames House, budovu na nábřeží, v níž velitelství MI5 sídlilo, znal Graham Seymour dobře – než se stal šéfem MI6, přes třicet let tu pracoval. Když kráčel chodbou k luxusní pracovně ředitelky, zastavil se ve dveřích kanceláře, která mu patřivala v době, kdy byl zástupcem ředitele on. Současný zástupce Miles Kent ještě seděl za psacím stolem. Dost možná byl jediným člověkem v Londýně, který vypadal hůř než Seymour.

„Ahoj, Grahame,“ vzhlédl Kent od počítače. „Co tě přivádí do našeho koutku tohoto království?“

„To mi řekni ty.“

„Kdybych to udělal,“ odvětil Kent tiše, „dostal bych od naší včelí královny padáka.“

„Jak se drží?“

„Tys to ještě neslyšel?“ Kent pozval posunkem Seymoura dovnitř a zavřel dveře. „Charles utekl se svojí sekretářkou.“

„Kdy?“

„Pár dní po tom útoku. Když do St. Martin's nakráčela ta třetí buňka, zrovna byl na večeři v Ivy. Řekl, že ho to přinutilo pořádně se podívat do zrcadla. A že už dál nemůže žít tak, jak žil.“

„Měl milenku a manželku. Co ještě chtěl?“

„Očividně rozvod. Amanda se už odstěhovala z bytu. Přespává tady v kanceláři.“

„Toho je teď všude plno.“

Ta zpráva Seymoura překvapila. S Amandou se vídal každé ráno v Downing Street číslo 10 a nikdy se o tom nezmínila.

Po pravdě řečeno se mu ulevilo, že se Charlesův nezodpovědný milostný život konečně provalil. Rusové měli své způsoby, jak se o podobných nerozváznostech dovědět, a nikdy se nerozpakovali je využít ve svůj prospěch.

„Kdo o tom ještě ví?“

„Zjistil jsem to úplně náhodou. Znáš Amandu, ta je diskrétnost sama.“

„Škoda, že to neplatilo i o Charlesovi.“ Seymour sáhl po klice, ale pak se zarazil. „Máš tušení, proč mě chce tak naléhavě vidět?“

„Pro potěšení z tvojí společnosti?“

„No tak, Milesi.“

„Já vím jen tolik,“ řekl Kent, „že to nějak souvisí se zbraněmi.“

Seymour vyšel na chodbu. Světlo nad Amandinými dveřmi svítilo zeleně. Přesto zlehka zaklepal, než do nich vstoupil. Amandu zastihl sedící u jejího velikého psacího stolu, s pohledem upřeným dolů do otevřeného spisu. Když vzhlédla, poctila Seymoura chladným úsměvem. *Vypadá, pomyslel si Graham, jako by si ho nacvičila před zrcadlem.*

„Grahame,“ řekla a vstala, „to jsi hodný, že jsi přišel.“

Pomalou vyšla zpoza psacího stolu. Na sobě měla jako obvykle kalhotový kostým na míru, který její vysoké a těžkopádné postavě lichotil. K Seymourovi přistupovala obezřetně. Graham Seymour i Amanda Wallaceová do MI5 vstoupili při stejném náboru a téměř po třicet let spolu bojovali na každém kroku. Teď sice obsadili dvě z nejmocnějších pozic v západním zpravodajství, ale jejich rivalita přetrvávala. Bylo lákavé myslet si, že útok dynamiku jejich vztahu změní, Seymour byl ale přesvědčen o opaku. Blížilo se nevyhnutelné parlamentní vyšetřování. To na straně MI5 nepochybně odhalí vážné omyly a selhání. Amanda se bude rvát zuby nehty. A udělá, co bude v jejích silách, aby se postarala, že slušný díl viny ponese i Seymour a MI6.

Na konec Amandina nablýskaného konferenčního stolku někdo postavil ták s pitím. Amanda namíchala džin s tonikem pro

Seymoura a sobě martini s olivami a koktejlovými cibulkami. Decentně a mlčky si s ním připila. Potom Seymoura odvedla do sedací části a pokynula mu k velkému modernímu koženému křeslu. V obrovské televizi s plochou obrazovkou poblíkávala BBC. Britské a americké vojenské letouny útočily na cíle ISIS poblíž syrského města Rakka. Irácké části chalífátu se už z velké části znovu zmocnila centrální vláda v Bagdádu. Zbývalo už jen tohle syrské útočiště, a to bylo pod palbou. Ztráta území však nikterak neumenšila schopnost ISIS provádět teroristické operace v zahraničí. Útok v Londýně to dokazoval.

„Kde myslíš, že je?“ zeptala se Amanda po chvíli.

„Saladin?“

„Kdo jiný?“

„Zatím nedokážeme s určitostí...“

„Teď nemluvíš s premiérem, Grahame.“

„Kdybych musel hádat, tak je někde jinde než v tom rychle se scvrkávajícím chalífátu ISIS.“

„Tak kde?“

„Možná v Libyi nebo v jednom z emirátů v oblasti Perského zálivu. Nebo by mohl být v Pákistánu nebo v Afghánistánu, za hranicí území, které ISIS ovládá. Anebo víc při ruce. Má přátele i prostředky. A nezapomeň, že Saladin býval jedním z nás. Před invazí do Iráku pracoval pro tamní *muchabarát*². Jeho úkolem bylo poskytovat materiální podporu Saddámovým oblíbeným teroristům z Palestiny. Ví, co dělá.“

„To je slabě řečeno,“ odušila Amanda Wallaceová. „Kvůli němu se mi skoro stýská po době špionů z KGB a bombách IRA.“ Posadila se naproti Seymourovi a sklenku opatrně odložila na stůl. „Něco ti musím říct, Grahame. Něco osobního. Něco ošklivého. Charles mě opustil kvůli svojí sekretářce. Je dvakrát starší než ona. Takové kliše.“

„To je mi líto, Amando.“

² Arabsky tajná služba. Poznámka redaktora.

„Věděl jsi, že má poměr?“

„Člověk zaslechne různé pomluvy,“ odpověděl Seymour diplomaticky.

„Já je neslyšela, a to jsem ředitelka MI5. Nejspíš je pravda, co se říká. Ten podváděný se to vždycky dozví jako poslední.“

„Není šance, že to ještě dáte dohromady?“

„Ne.“

„Rozvod bude složitý.“

„A drahý,“ dodala Amanda. „Zvlášť pro Charlese.“

„Budou na tebe tlačit, abys odstoupila.“

„Což je důvod,“ řekla Amanda, „proč budu potřebovat tvoji podporu.“ Na chvíli se odmlčela. „Vím, že za tu naši malou studenou válku můžu z větší části já, Grahame, ale už trvala dost dlouho. Když mohla padnout berlínská zeď, určitě můžeme my dva být něčím jako přáteli.“

„Naprosto souhlasím.“

Tentokrát vypadal Amandin úsměv skoro upřímně. „A teď ke skutečnému důvodu, proč jsem tě požádala, abys přišel.“ Namířila na televizor s plochou obrazovkou dálkový ovladač a na obrazovce se objevila tvář – tvář muže egyptského původu, s řídkou bradkou, přibližně třicetiletého. Patřila Omaru Saláhovi, vůdci takzvané harlowské buňky, kterého zabil jeden policista ze zvláštní ozbrojené jednotky v St. Martin's Theatre dřív, než stačil odpálit svoji sebevražednou vestu. Seymour byl se Saláhovou složkou dobře obeznámen. Saláh patřil k těm několika tisícům evropských muslimů, kteří odcestovali do Sýrie a Iráku poté, co ISIS v červnu 2014 vyhlásil svůj chalífát. Když se Omar Saláh do Británie vrátil, byl více než rok cílem nepřetržitého dohledu MI5, jak fyzického, tak elektronického. Ale šest měsíců před útokem dospěla MI5 k závěru, že Saláh už žádnou bezprostřední hrozbu nepředstavuje. Kapacita oddělení A4 – sledovačky – byla napjatá k prasknutí a zdálo se, že Saláh už o svou zálibu v radikálním islámu a džihádismu přišel. Příkaz k ukončení sledování nesl Amandin podpis. Ani

ona, ani zbytek britského zpravodajství si však neuvědomily, že Saláh komunikuje s hlavním velitelským stanem ISIS pomocí šifrovacích metod, které nedokázala rozlousknout ani mocná Americká agentura pro národní bezpečnost.

„Tvoje chyba to nebyla,“ řekl Seymour tiše.

„Možná ne,“ odvětila Amanda. „Ale někdo to na sebe bude muset vzít, a nejspíš to budu já. Samozřejmě pokud se mi nepodaří obrátit nešťastný případ Omara Saláha ve svůj prospěch.“ Odmlčela se a potom dodala: „Nebo bych měla říct v náš prospěch.“

„A jak bychom to mohli provést?“

„Omar Saláh toho dělal víc, než že jen zavedl skupinku islámských vrahů do St. Martin's Theatre. Byl to on, kdo propašoval ty zbraně do Británie.“

„A kde je sehnal?“

„Od jednoho agenta ISIS, který působí ve Francii.“

„Říká kdo?“

„Říká Omar.“

„Prosím tě, Amando,“ vzdychl Seymour unaveně, „už je pozdě.“

Letmo pohlédla na tvář na obrazovce. „Byl dobrý, ten náš Omar, ale jednu chybičku udělal. Použil k vyřizování záležitostí ISIS notebook svojí sestry. Zabavili jsme ho den po útoku a od té doby pročesáváme pevný disk. Dnes odpoledne jsme našli digitální zbytky šifrované zprávy od hlavního velení ISIS, která Omarovi nařizuje, aby odjel do Calais a setkal se s mužem, který si říká Škorpion.“

„Chytlavá přezdívka,“ pronesl Seymour uštěpačně. „Byla v té zprávě nějaká zmínka o zbraních?“

„Vyjadřovali se sice v náznacích, ale bylo to evidentní. A také to odpovídá oficiální zprávě, kterou jsme loni koncem roku dostali od DGSI³. Vypadá to, že Francouzi mají toho Škorpiona

³ *Direction générale de sécurité intérieure*, Generální ředitelství vnitřní bezpečnosti. Francouzská kontrašpionáž a domácí tajná služba. Poznámka redaktora.

už nějakou dobu v hledáčku. Bohužel toho o něm moc nevědí, což se týká i jeho skutečného jména. Pracovní teorie zní, že patří k nějakému drogovému gangu, nejspíš marockému.“

To dává smysl, pomyslel si Seymour. Propojení ISIS a evropských zločineckých sítí se nedalo popřít.

„Řekla jsi o něčem z toho Francouzům?“ chtěl vědět.

„Neponechám bezpečnost Britů v rukou DGSI. Navíc bych ráda toho Škorpiona našla dřív než Francouzi. Jenže nemůžu,“ dodala rychle. „Moje pravomoc končí na břehu moře.“

Seymour mlčel.

„Rozhodně ti nehodlám radit, jak máš dělat svoji práci, Grahame. Ale být tebou, pošlu hned ráno do Francie agenta. Někoho, kdo umí francouzsky. Někoho, kdo se ve zločineckých sítích vyzná.“ Usmála se. „Ale nikoho takového asi náhodou neznáš, že ne, Grahame?“

Do tohohle přístavního města na jihu Anglie přijel jako mnozí před ním: v zadní části státní dodávky s kouřovými skly. Ta se prohnala kolem kotvišť na pobřeží i kolem starých viktoriánských skladišť z červených cihel a nakonec odbočila na úzkou cestu, která ji převedla přes první fervej golfového hřiště, ponechaného v ráno jeho příjezdu rackům. Hned za fervejí byl prázdný vodní příkop a za ním starobylá tvrz s hradbami z šedého kamene. Roku 1545 ji nechal postavit Jindřich VIII. a teď sloužila MI6 jako základní škola pro špiony.

Dodávka se krátce zastavila u vrátnice, než vjela na centrální nádvoří, kde ve třech úhledných řadách stály vozy stálých instruktorů. Řidič dodávky, kterému se říkalo Reg, vypnul motor a jen o málo víc než nepatrným kývnutím naznačil muži na zadním sedadle, že se může vyprovodit ven. Mohl by dodat, že Tvrz není žádný hotel, ale nedodal. Tenhle nový rekrut byl zvláštní případ, jak alespoň instruktorům sdělil Vauxhall Cross. Jako všem novým rekrutům i jemu bude při každé příležitosti opakováno, že ho pouštějí do exkluzivního klubu. Členové tohoto klubu žili podle jiných pravidel než jejich krajané. Uměli a dělali věci, které ostatní neznali a nedělali. Jenže muž na zadním sedadle Regovi nepřipadal jako typ člověka, na kterého by podobné lichočky působily. Vlastně vypadal, jako by podle odlišných pravidel žil už hodně dlouho.

Tvrz tvořila tři křídla – východní, západní a to hlavní, kde se odbývala většina vlastního výcviku. Přímo nad vrátnicí v bráně bylo apartmá vyhrazené šéfovi a za hradbami ležel tenisový

kurt, kurt na squash, hřiště na kriket, přistávací plocha pro vrtníky a venkovní střelnice. Vnitřní střelnice tu byla také, ačkoli Reg měl za to, že tenhle pasažér, co se tréninku se zbraněmi týče, moc nepotřebuje. Byl to voják elitního druhu. Viděli jste to na jeho postavě, na držení brady i na způsobu, jakým si hodil plátěný pytel přes rameno, než se vydal přes nádvoří. Neslyšně, všiml si Reg. Rozhodně patřil k onomu tichému druhu. Byl na místech, na která chtěl zapomenout, a plnil úkoly, o kterých mimo zabezpečené místnosti a bezpečná zařízení nikdo nemluvil. Tenhle chlap podléhal utajení. Představoval potíže.

Hned ve vchodu do západního křídla bylo malé zákoutí, kde na muže čekal recepční George Halliday, aby ho přivítal. „Marlowe,“ představil se nepříliš přesvědčivě nový rekrut. A pak, téměř jako by si teprve teď vzpomněl, dodal: „Peter Marlowe.“ A Halliday, který byl nejdéle sloužícím zaměstnancem Tvrze – podle zdejších legend přesuhoval ještě z dob krále Jindřicha –, přešel bledým, pavoučí noze podobným prstem po svém seznamu jmen. „Ach, ano, pan Marlowe. Už na vás čekáme. Omlouvám se za to počasí, ale být vámi, tak si na něj zvyknu.“

Halliday se při těch slovech sklonil a sundal z řady háčků za svým pultem klíč. „První patro, poslední pokoj vlevo. Máte štěstí, je z něj krásný výhled na moře.“ Položil klíč na pult. „Věřím, že o své zavazadlo se dokážete postarat sám.“

„Věřím, že dokážu,“ odvětil nový rekrut s čímsi, co připomínalo úsměv.

„Ha,“ vyhrkl náhle Halliday. „Málem bych zapomněl.“ Otočil se a vyškrábl z jedné z přihrádek na poštu na stěně za svým pultem malou obálku. „Tohle vám přišlo včera večer. Je to od C.“

Nový rekrut dopis sebral a strčil si ho do kapsy teplého vojenského svrchníku. Pak si hodil plátěný pytel přes rameno – jako voják, pomyslel si i Halliday – a vynesl si ho po prastarých schodech, které vedly do ubytovací části. Dveře pokoje se sténavě otevřely. Když vešel dovnitř, nechal pytel sklouznout

z mohutného ramene na zem. Všímavým pohledem odborníka na pozorování prozkoumal své okolí. Postel pro jednoho, noční stolek, lampička na čtení, malý psací stůl, jednoduchá skříň na osobní věci, vlastní toaleta a koupelna. Čerstvý absolvent elitní univerzity by pokoj možná považoval za víc než přiměřený, ale na nového rekruta žádný velký dojem neudělal. Jakožto muž značného majetku – sice nelegálního, ale přesto značného – byl zvyklý na pohodlnější ubytování.

Sundal si svrchník, hodil ho na postel a vytáhl obálku z kapsy. Váhavě odtrhl chlopeč a vyndal z obálky malou kartičku. Hlavička na ní nebyla žádná, jen řádek úhledného písma vyvedeného charakteristickým zeleným inkoustem.

Británie je na tom lépe, když tu teď jsi, aby ses o ni postaral...

Obyčejný rekrut by si možná podobnou kartičku ponechal coby upomínku na svůj první den v roli agenta jedné z nejstarších a nejhrdějších zpravodajských služeb na světě. Jenže muž známý jako Peter Marlowe žádný obyčejný rekrut nebyl. Ba co víc, pracoval už na místech, kde by podobná kartička stála člověka život. A tak když si text přečetl – dvakrát, jak měl ve zvyku –, spálil ji v koupelně v umyvadle a popel spláchl do odtoku. Potom přistoupil k malému okénku ze staré střílny a zahleděl se přes moře k ostrovu Wight. A nikoli poprvé si říkal, zda neudělal největší chybu svého života.

Ve skutečnosti se samozřejmě Peter Marlowe nejmenoval. Jeho skutečné jméno znělo Christopher Keller, což bylo samo o sobě zajímavé, protože pokud šlo o vládu Jejího Veličenstva, byl Keller už nějakých pětadvacet let po smrti. Proto se také mělo za to, že je prvním nebožtíkem sloužícím v jakékoli oblasti britského zpravodajství od Glyndwra Michaela, onoho velšského tuláka, jehož mrtvolu využili ti velcí mistři klamu v dobách

války k postrčení falešných dokumentů nacistickému Německu v rámci operace *Mincemeat*.⁴

Personál Tvrze však nic z toho o svém rekrutovi nevěděl. Ve skutečnosti nevěděli téměř vůbec nic. Například nevěděli, že jde o veterána elitních jednotek SAS, který je doposud držitelem plukovního rekordu ve vytrvalostním pochodu na čtyřicet mil přes nehostinné pohoří Brecon Beacons v jižním Walesu, ani že dosáhl nejvyššího skóre všech dob v neblaze proslulých Jatkách, tréninkovém zařízení SAS, kde si příslušníci jednotek pilovali dovednosti boje ve stísněných podmínkách. Další zkoumání jeho záznamů – které byly na příkaz samotného premiéra kompletně zapečetěny – by odhalilo, že koncem osmdesátých let, během jednoho obzvláště násilného období bojů v Severním Irsku, byl nasazen v západním Belfastu, kde žil mezi tamními římskými katolíky a řídil agenty, kteří pronikali do Irské republikánské armády. Ty samé záznamy by se dosti vágními pojmy zmínily o jistém incidentu v jižním Armaghu, kam Kellera odvezli k výslechu a popravě, když jeho krytí selhalo. Přesné okolnosti jeho útěku byly nejasné, zahrnovaly ale i smrt čtyř ostřílených příslušníků IRA, dva z nichž byli prakticky rozřezáni na kousky.

Po své urychlené evakuaci ze Severního Irska se Keller vrátil na velitelství SAS v Herefordu na cosi, o čem se domníval,

⁴ Tělo zemřelého velšského bezdomovce Glyndwra Michaela bylo oblečeno do uniformy a vybaveno doklady na jméno majora Williama Martina. Dále britští zpravodajci do kapsy uniformy umístili dopis, ve kterém se naznačovalo, že Spojenci plánují vylodění na Sardinii a v Řecku (ve skutečnosti plánovali invazi na Sicílii). Poté bylo v dubnu 1943 tělo vhozeno do moře tak, aby bylo vyplaveno poblíž španělské Huelvy, kde měl sídlo velmi aktivní agent německé tajné služby. Díky dokumentům, které se dostaly do Berlína, se Němci soustředili na obranu Sardinie a Řecka a oslabili obranu Sicílie. Tělo Glyndwra Michaela bylo s vojenskými počty pohřbeno v Huelvě jako tělo majora Williama Martina. Až roku 1998 bylo na náhrobek doplněno, že zde odpočívá Glyndwr Michael, který sloužil jako William Martin. Poznámka redaktora.

že bude dlouhý odpočinek a působení v roli instruktora. Jenže po irácké invazi do Kuvajtu v dubnu 1990 ho přidělili k bojové jednotce v rámci operace *Pouštní bouře* a poslali do západního Iráku, kde pátral po smrtonosném arzenálu raket Scud Saddáma Husajna. V noci 28. ledna 1991 Keller a jeho tým lokalizovali odpalovací zařízení zhruba sto mil severozápadně od Bagdádu a jeho souřadnice odvysílali svým velitelům v Saúdské Arábii. O devadesát minut později se nízko nad pouští prohnala formace koaličních bombardérů. Jenže letouny v katastrofálním případě střelby do vlastních řad nezaútočily na místo, kde byly rakety, ale na oddíl SAS. Představitelé Británie došli k závěru, že celá jednotka včetně Kellera je ztracena.

Keller ve skutečnosti celý incident přežil bez jediného škrábnutí, na což měl talent. Jeho prvním popudem bylo zavolat základnu a vyžádat si vyzvednutí. Rozzuřen nekompetentností svých nadřízených se však místo toho vydal pěšky. V přestrojení za pouštního Araba v říze a pokrývce hlavy prošel mezi koaličními silami a bez povšimnutí proklouzl do Sýrie. Odtud si udělal přes Turecko, Řecko a Itálii túru na západ, až ho to konečně vyplavilo na drsné Korsice, kde padl do čekající náruče dona Antona Orsatiho, zločinecké postavy, jehož starobylý klan korsických kriminálníchků se specializoval na vraždy na objednávku.

Potom dal don Kellerovi vilu a ženu, aby si zahojil rány. A když si Keller odpočinul, dal mu i práci. Se svým vzezřením obyvatele severní Evropy a výcvikem SAS dokázal Keller naplnit kontrakty, na které schopnosti Orsatiho na Korsice narozených zabijáků zvaných *taddunaghiu* nestačily. V roli vedoucího pracovníka malé společnosti na výrobu olivového oleje dona Orsatiho se Keller bezmála pětadvacet let toulal Evropou a na donův příkaz zabíjel. Korsičané ho přijali za vlastního a on jim jejich štedrost splácel tím, že si přisvojil jejich způsoby. Oblékal se jako Korsičan, jedl a pil jako Korsičan a na zbytek světa pohlížel s fatalistickým opovržením Korsičana. Dokonce nosil kolem

krku korsický talisman – kus červeného korálu ve tvaru ruky –, aby odvrátil určknutí. Nyní konečně dorazil domů, do starobylé tvrze z šedivého kamene s výhledem na chladné žulové zbarvené moře. Budou ho učit, jak být řádným britským špiónem. Ale nejprve se bude muset naučit, jak být opět Angličanem.

Ostatní z Kellerova náboru odpovídali tradičnímu gustu MI6 lépe – byli bílí, muži a příslušníci střední nebo privilegované třídy. Navíc všichni nedávno ukončili studium buď v Oxfordu, nebo v Cambridge. Až na Thomase Finche, který navštěvoval London School of Economics, a než opakovaným nabídkám MI6 konečně podlehl, pracoval v londýnské City jako investiční bankéř. Mluvil plynně čínsky a sám sebe považoval za výjimečně chytrého. Během jejich prvního sezení si postěžoval – jen napůl žertem –, že za čest sloužit své vlasti utrpí podstatné snížení platu. Keller by se byl mohl pochlubit týmž, jenže měl dost rozumu, aby to nedělal. Ostatním rekrutům řekl, že pracoval v potravinářském maloobchodě a že ve volném čase rád leze po horách, což bylo náhodou obojí pravda. Pokud šlo o jeho věk – byl z nich zdaleka nejstarší, možná i nejstarší rekrut, co tu kdy byl –, tvrdil, že je tak trochu pozdní květinka, což nebyla pravda ani trochu.

Formálně byl kurz znám pod zkratkou IONEC, což znamenalo *Intelligence Officers New Entry Course*, Úvodní kurz pro nové zpravodajské důstojníky. Jeho úkolem bylo rekruta připravit pro práci na nováčkovské úrovni na Vauxhall Cross. Než bude ale takový nováček schopen operovat v terénu, bude muset podstoupit další výcvik, aby nezpůsobil zájmům své země i své vlastní kariéře nenapravitelné škody. Byli tu dva hlavní instruktoři – veliký, ryšavý a upovídaný Andy Mayhew a Tony Quill, bývalý řídicí agent, hubený jako chrt, o kterém se říkalo, že dokáže jeptišku přemluvit, aby se svlékla z roucha, a ukrást jí růženec, když se zrovna nedívá. Vauxhall Cross prošel záznamy

obou mužů, aby zjistil, zda se nemohli ve svém dřívějším životě setkat s jistým agentem SAS jménem Christopher Keller. Nemohli. Mayhew sloužil převážně na velitelství. Quill za Železnou oponou a na Blízkém východě. Do Severního Irsku se ani jeden z nich nikdy nedostal.

První část kurzu se zabývala samotnou MI6 – její historií, úspěchy, neuvěřitelnými chybami a strukturou. MI6 byla mnohem menší než její americký a ruský protějšek, ale díky vrozené prohnanosti a přirozenému sklonu klamat těch, kdo ji řídili, bojovala těžší váhu, než na jakou vypadala, jak Quill rád říkával. Tam kde Američané spoléhali na technologii, specializovala se MI6 na lidské zdroje a její důstojníci byli ve verbování a řízení agentů považováni za nejlepší v oboru. Tvrdou práci přesvědčovat muže i ženy, aby zradili svou zemi nebo organizaci, odvádělo ZO, Zpravodajské oddělení. Pod to patřilo přibližně tři sta padesát lidí – většina jich pracovala na britských ambasádách po celém světě pod bezpečným pláštěm diplomatického krytí. Dalších asi osm set lidí dělalo v divizi Všeobecných služeb. Zaměstnanci VS se specializovali na technické otázky a seděli na administrativních místech ve správách MI6, které měly na starost různé geografické oblasti. Každá z těchto správ měla svého vedoucího, který se zodpovídal řediteli. Ačkoli to Mayhew a Quill nevěděli, „C“ již rozhodl, že rekrut známý coby Peter Marlowe na žádné z existujících správ pracovat nebude. Bude spravovat sám sebe. Správa jediného člověka.

Když do nich nalili základní beton organizace, zaměřili se Mayhew s Quillem na umění získávání informací pomocí lidí – udržování náležitých krytí, zjištění a zbavování se sledování, tajné písmo, mrtvé schránky, letmé kontakty, učení se zpaměti. Neboť paměť je špionovým jediným přítelem na tomhle světě, řekl Quill. A pak tu samozřejmě byly dlouhé a podrobné lekce, jak lidské zdroje informací vyhledávat a úspěšně verbovat. Keller měl vůči svým spolužákům nespravedlivou výhodu. Agenty už verboval a řídil na místě, kde by jediný chybný krok znamenal

strašlivou smrt. Ve skutečnosti si byl poměrně jistý, že by mohl Mayhewa s Quillem o tom, jak zorganizovat utajenou schůzku tak, aby jak agent, tak jeho řídicí důstojník setkání přežili, leccos naučit. Místo toho si v učebnách hlavního křídla osvojil chování tichého a pozorného žáka, který se dychtivě učí, ale nesnaží se vlichotit ani udělat dojem. To nechal na Finchovi a Bakerovi, studentovi literatury z Oxfordu, který si už pořizoval poznámky pro svůj první špionážní román. Keller mluvil, jen když byl tázán, a ani jedinkrát nezvedl ruku ani se nenabídl, že sám od sebe odpoví. V stísněné učebně byl mezi dvanácti studenty tak neviditelný, jak jen člověk může být. Ale takové už bylo jeho nadání – učinit se lidem kolem sebe neviditelným.

Na ulicích nedalekého Portsmouthu, kde prováděli většinu terénních cvičení, se Kellerovy působivé dovednosti maskovaly hůře. Své mrtvé schránky vybíral, aniž by vyvolal byt' jen pozdvižené obočí, a jeho letmé kontakty byly přímo učebnicové. Po šesti týdnech kurzu vyslala MI5 sledovací tým z oddělení A4, aby jim při celodenním nácviku ochrany před sledováním asistoval. Cílem cvičení bylo demonstrovat, že řádně provedený fyzický dohled – ten skutečný, ne nějaká varianta z nějaké banánové republiky – je téměř nemožné zachytit. Ostatním rekrutům se nepodařilo ze sledovačky MI5 zahlédnout byt' jediného člověka, ale Keller dokázal správně identifikovat čtyři členy týmu, který se na něj při jeho výpravě do nákupního centra Cascades přilepil. MI5 tomu nemohla uvěřit a vyžádala si druhou šanci, výsledky však byly stejné. Další den se cvičení nevěnovalo zjišťování dohledu, ale jeho setřesení. Keller se svého týmu zbavil přesně za pět minut a beze stopy zmizel. Později téhož večera ho našli, jak s francouzským přízvukem zpívá při karaoke v hospodě Druid's Arms na Binstead Road. Z hospody odešel se jmény, telefonními čísly a adresami všem, kdo tam byl, a nechyběla ani nabídka manželství. Příštího rána zavolal Quill na osobní oddělení Vauxhall Cross a zeptal se, kde toho chlapa jménem Peter Marlowe našli.

„My ho nenašli,“ odpovědělo Osobní. „Ten je ze soukromých zásob ‚C‘.“

„Pošlete mi ještě deset takových,“ prohlásil Quill, „a Británie bude znovu vládnout světu.“

Skutečnou práci odváděl IONEC po večerech, v soukromém baru pro rekruty a v jídelně. Rekruti byli pobízení, aby pili – bylo jim řečeno, že alkohol hraje v životě špiona významnou úlohu –, a při večeři se k nim několikrát do týdne připojil nějaký zvláštní host. Řídící důstojníci, odborníci na politiku, legendární operativci. Pár jich dosud pracovalo pro MI6. Jiní byli pavučinami pokryté figury v pomačkaných oblecích, které vzpomínaly na své souboje s KGB v Berlíně, Vídni a Moskvě. Hlavním cílem a nepřitelem MI6 se opět stalo Rusko – velká hra byla znovu zahájena, prohlásil jistý vysušený válečník z dob studené války. Quill své studenty varoval, že přijde čas, kdy se Rusové jednoho každého z nich pokusí získat – lichotkami, nabídkou peněz nebo vydíráním. Jejich reakce, až se ruský medvěd objeví, určí, zda budou v noci spát, nebo shnijí v pekle své vlastní výroby. Potom přehrál video slavné tiskové konference Kima Philbyho z roku 1955, kde Philby popřel, že by byl špiónem KGB. Quill to označil za nejlepší ukázkou lži, kterou kdy viděl a uvidí.

James Bond možná povolení zabíjet měl, ale důstojníci MI6 ze skutečného světa nikoli. Vražda byla coby nástroj striktně zapovězena a většina britských špiónů mívala u sebe jen málokdy zbraň, natož aby z ní ve službě střílela. Přesto to nebyli žádní salonní špióni, tedy alespoň ne všichni, a svět byl stále nebezpečnější. Což znamenalo, že základní představu o fungování zbraní mít museli – kam člověk strká zásobník, jak se zasouvá náboj do komory, jak se ten vynález drží, aby člověk nepostřelil ani sebe, ani kolegu agenta, a podobné věci. Tady se Kellerova profesionalita opět dala obtížně zamaskovat. První den výcviku se zbraněmi mu instruktor podal pistoli, Browning ráže devět milimetrů, a řekl mu, ať střílí na terč v podobě lidské siluety ve vzdálenosti patnácti metrů. Keller zbraň rychle

zvedl a zdánlivě bez míření nasypal všech třináct kulek terči do hlavy. Když byl požádán, aby ukázkou zopakoval, prohnal celý zásobník levým okem terče. Z dalšího výcviku se střelnými zbraněmi byl od té doby omluven. A účastnit se nemusel ani kurzu základní sebeobrany. Ne poté, co bezmála vykloubil rameno instruktorovi, který pošetile směrem k němu namířil nenabitou zbraň. Pak už by s ním na žíněnku nikdo nevkročil, dokonce ani Mayhew, který měl figuru hráče ragby.

Od civilního obyvatelstva v okolí je většinou drželi v izolaci, ale oddělit je od vnějšího světa se je Mayhew ani Quill nesnažili – ve skutečnosti k tomu měli hodně daleko. Každé ráno u snídaně čekal komínek britských a mezinárodních novin a ve společenské místnosti byla televize, na kterou chytali všechny světové a evropské zpravodajské stanice. V noc útoku na Londýn se kolem ní mačkali – v zoufalství a vzteku a s vědomím, že jde o válku, ve které by měli všichni již brzy bojovat. A jeden dříve než ostatní.

Příští týden IONEC dospěl k závěru. Všech dvanáct rekrutů z této dávky snadno prošlo, přičemž nejvyššího skóre dosáhl Peter Marlowe a úctyhodné – i když s velkým odstupem – druhé místo získal Finch. Ten den večereli s Mayhewem a Quillem společně naposledy. A ráno položili klíče od svých pokojů na pult starého George Hallidaye a odnesli si zavazadla na nádvoří, kde řidič Reg čekal za volantem autokaru, aby je, zbrusu nové agenty, odvezl do Londýna. Jeden z nich však scházel. Hledali ho všude možně, v místnostech východního, západního i hlavního křídla, na střelnici, na tenisovém kurtu, na kriketovém plácku i v posilovně, až nakonec v devět dopoledne vyrazil Reg do Londýna s jedenácti rekruty, místo s dvanácti. Byl to Quill, kdo objevil lano pod jeho oknem, titěrný vzorek látky, který vlál z ostatního drátu na vrcholku plotu po obvodu pozemku jako prapor, i čerstvé stopy na pláži, zanechané spěchajícím mužem, který vážil přibližně devadesát ostře řezaných liber. Škoda, pomyslel si Quill. Ještě deset takových, a Británie by znovu vládla světu.

Přesnou trasu jeho útěku se stejně jako u Saladinova úniku z Ameriky nikdy nepodařilo spolehlivě zjistit. Byly tu však jisté stopy, jako například světle modrý Volkswagen Jetta nahlášený coby odcizený z parkoviště supermarketu Morrisons v Gosportu ve čtvrt na jedenáct téhož dopoledne. Později odpoledne byl objeven o nějakých sto mil dál západně v Devonu zaparkovaný před poštou a obchodem se smíšeným zbožím v malé vesničce Coldeast. Benzín v nádrži někdo dolil a na palubní desce byl rukou psaný vzkaz, který se majiteli omlouval za všechny nepříjemnosti. Hampshireská policie, do jejíž jurisdikce tato věc spadala, zahájila vyšetřování. To poměrně náhle skončilo po telefonním rozhovoru Tonyho Quilla s policejním náčelníkem, který vzkaz řádně postoupil i s veškerými záznamy z kamer dohlížejících na parkoviště supermarketu – přestože později ho slyšeli, jak poznamenal, že ho opičárny těch frajírků ze staré šedivé tvrže krále Jindřicha už začínají unavovat. Hrát si na špiony v ulicích Portsmouthu je jedna věc. Ale ukrást nějakému chudákovi auto, byť za účelem výcviku, to je prostě nevychovanost.

Coldeast stálo za zmínku jen tím, že leželo na okraji Dartmoorského národního parku. Zmíněného dne crčel z nebe déšť a předčasně se setmělo. V důsledku toho si Christophera Kellera, který vyrazil s rucksakem přes rameno po Old Liverton Road, nikdo nevšiml. Než dorazil do malé osady Liverton Village Hall, byla už noc černá jako čínská tuš. Kellerovi to nevadilo, cestu znal. Zabočil na stezku mezi živými ploty a vydal se po ní

k severu kolem Old Leys Farm. Jednou musel ustoupit na trávu, aby nechal projet rozhrkaný nákladáček nějakého farmáře, ale jinak mu připadalo, jako by byl posledním člověkem na zemi.

Británie je na tom lépe, když tu teď jsi, aby ses o ni postaral...

V Brimley změnil kurz k západu a sérií pěšin zamířil do Postbridge. Za vesnicí byla silnička, která se na žádné mapě neobjevovala a na jejímž konci stála brána šeptající tichou autoritou. Správce Parish ji zapomněl odemknout. Keller ji neslyšně přešel a vydal se po dlouhé příjezdové cestě sypané šterkem k venkovskému domu z vápence, který stál na vrcholu kopce uprostřed bezútesných vřesovišť. Nad nezamčeným vstupními dveřmi hořelo žluté světlo jako svíce. Když Keller vešel, pečlivě si očistil boty o rohožku. Ve vzduchu vonělo maso, koření, bylinky a brambory. Keller nakoukl do kuchyně a spatřil slečnu Coventryovou, napudrovanou a vzbuzující jakýsi neurčitý respekt, jak stojí se zástěrou uvázanou kolem plného pasu u otevřené trouby.

„Pane Marlowe,“ řekla, když se otočila, „čekali jsme vás dříve.“

„Měl jsem kapánek pozdní start.“

„Potíže žádné, doufám.“

„Vůbec žádné.“

„Ale podívejte se na sebe! Chudáčku malá! To jste sem došel pěšky až z Londýna?“

„Ne tak docela,“ odvětil Keller s úsměvem.

„Crčí z vás voda na moji vytřenou podlahu.“

„Dokážete mi to někdy odpustit?“

„To je dost nepravděpodobné.“ Pomohla mu ze zmáčeného svrchníku. „Připravila jsem vám váš starý pokoj. Máte tam čisté povlečení a nějaké oblečení. A než dorazí ‚C‘, máte čas na horkou koupel.“

„Co bude k večeři?“

„Nákyp z mletého masa.“

„Ten mám rád.“

„Proto jsem ho také pekla. A co takhle šálek dobrého čaje, pane Marlowe? Nebo byste rád něco silnějšího?“

„Snad trochu whisky na rozeřtání kostí.“

„Zařídím to. A teď běžte nahoru, než si uženete smrt.“

Keller nechal boty v předsíni a po schodech vystoupal ke svému pokoji. Věci na převlečení ležely úhledně na posteli. Manšestrové kalhoty, olivově hnědý svetr, spodní prádlo, semišové polobotky, vše ve správné velikosti. Nechyběl ani balíček marlborek a zlatý zapalovač. Keller si přečetl vyrytý nápis. Do budoucna... Žádné oslovení, žádné jméno. Nebylo jich třeba.

Keller se vysvlékl z mokrého oblečení a strávil dlouhou dobu pod velmi horkou sprchou. Když se do svého pokoje vrátil, stála na nočním stolku na bílé ozdobné podložce MI6 sklenka whisky. Už oblečený si pití odnesl dolů do salonku, kde našel Grahama Seymoura, elegantně potaženého flanelem a tvídem, jak sedí u krbu. Seymour poslouchal z prastarého bakelitového rádia zprávy.

„To ukradené auto,“ řekl a vstal, „to byl hezký detail.“

„V podobných případech je lepší udělat trochu rozruch – copak jsi mě to sám kdysi neučil?“

„Vážně?“ Seymour se uličnický usmál. „Jenom mě těší, že se ti to podařilo, aniž by ses uchýlil k násilí.“

„Důstojník MI6 se k násilí nikdy neuchyluje,“ odvětil s předstíranou vážností Keller. „A pokud potřebu vytáhnout zbraň či někoho udeřit pociťuje, je to jen proto, že odvedl špatnou práci.“

„Tenhle postoj možná budeme muset přehodnotit,“ prohodil Seymour. „Jenom mě mrzí, že přicházím o chlapa, jako byl Peter Marlowe. Slyšel jsem, že jeho výsledky v IONECu byly dost působivé. Andyho Mayhewa tvoje zmizení tak rozhodilo, že nabídl svoji rezignaci.“

„A Quilla ne?“

„Ne,“ odušil Seymour, „Quill je z tvrdšího těsta.“

„Doufám, že jsi nebyl na chudáka Andyho moc tvrdý.“